

Mellékhatás

Az 51-es körzet egyik szigorúan őrzött szektorában az asszisztens épp előkészítette a műtőt. A rangidős sebész bemosakodott, aztán nagy gonddal nekilátott az amputációnak. Amikor először csinálta, még elég izgatott volt, hiszen soha nem kapott ehhez hasonló feladatot, de mostanra már nagy rutinra tett szert – hála a havonta ismétlődő beavatkozásoknak. Csak az aggasztotta egy kicsit, hogy az idős professzor szervezete kibírja a gyakori narkózis miatti megterhelést.

Egy éve kezdődött az egész, mégpedig azzal, hogy az öreg magára zárta a labor ajtaját, és nem volt hajlandó kinyitni. Odabentről gyanús hangok szűrődtek ki, aztán csörömpölés, elfojtott szitkozódás, majd halk sírás hallatszott. A technikusoknak halvány gőzük nem volt arról, miféle létformával kísérletezik, ők csak részfeladatokat láttak el mellette. Annyit azért sejtettek, hogy depresszióra hajlamos vietnami veterán, akinek egy bevetésen ellőtték a bal karját, és azóta megszállottan kutatja az elvesztett végtag visszanyerésének módját. Mivel a fokozottan védett ajtót esélyük sem volt betörni, jobbnak látták értesíteni a biztonságiak parancsnokát.

A prof tényleg bajban volt. A kudarcok után lassan már kezdte feladni a reményt, hogy sikerrel járhat. De elég volt rápillantania balja gyászos csonkjára, hogy új erőt meríthessen. A gyíkok DNS-e nem vált be, pedig a természetben igen jól működött. Az állatok levágott farka lassan visszanozott, az emberi sejtekre viszont nem volt hatással a gyíkokból kinyert növekedési szérum. Megpróbált mindent, centrifugálással koncentrálni, elektromos impulzusokkal stimulálni a beinjektált sejtmagot, hőhatásnak, különféle frekvenciájú sugárzásnak tette ki, közben felváltva imádkozott és káromkodott. A karcsonk bőre alá injekciózta, intravénásan adagolta, biztos, ami biztos alapon még meg is itta, de a speciális sejtek nem osztódtak. Rövid vegetálás után szép csendben elhaltak, ő pedig kezdte a munkát előlről. Elkeseredésében végigcsinálta az egész folyamatot gekkókból kinyert módosított anyaggal is, de csak annyit ért el vele, hogy ragadni kezdett a maradék tenyere, és alig bírta elengedni a kémcsövet.

Aztán váratlanul rákacsintott a szerencse. A körzetet őrző tengerészgyalogság admirálisa személyesen kereste fel, hogy megbízza egy titkos munka elvégzésével. Nem lepődött meg túlságosan, katonai múltja, diszkréciója és széles körű orvosi, biológusi tapasztalatai bőven alkalmassá tették az ilyen kényes feladatokra. Miután aláírt egy aktára való dokumentumot, és harminc évre szóló titoktartási szerződést, a szükszavú admirális végre előrukkolt a kérelemmel. Meg kellene vizs-

gálnia egy gyíkembert, akit a föld alatti szupertitkos szinten tartanak fogva, és egy ideje búskomorságba esett. Már táplálkozni se hajlandó, nemhogy kommunikálni.

Eddig fogalma sem volt az idegen entitás létezéséről, azt sem tudta, mi vár rá odalenn, de komoly kihívásként élte meg a dolgot. Csak morzsánszerűen kapta az információkat, ám az máris feltűnt neki, hogy a hatalmas lény hibrid, és azt is kikövetkeztette, hogy minimum hatszáz éves. Humán és földönkívüli genomok keveredése: ez igen!

Lenyűgözve bámulta a soha nem látott teremtményt, amely kígyószerű szemével egyre őt fürkészte, mialatt a generátorok hangjától zümmögő térben valami láthatatlan erő mozdulatlanul tartotta. Futólag megfordult a fejében, hogy ez egy intelligens humanoid, akit természetes közegéből kiszakítva tartanak fogva a föld alatt, elszigetelve minden közvetlen érintkezéstől.

– Ne nézzon a szemébe! – utasította egy katona, aki valami sisakszerű dolgot nyújtott felé. – Ezt húzza a fejére! Alufóliával van bélelve, blokkolja a nem kívánatos agyhullámokat.

– Nincs rá szükségem.

– Fogadja el a saját érdekében! Ez a dög meg fog próbálkozni mindennel. Hipnotizál és manipulál is egyben.

– Muszáj vele kapcsolatba lépnem, egyébként képtelen lennék megállapítani, hogy mi a baja.

Akkor már zsongott az agya a belé áramló értesülésektől. Úgy érezte, mintha valaki átvette volna felette a hatalmat, és közben nagyon jól szórakozna.

– Téged jelöltek ki arra, hogy meggyógyíts? – kuncogta valaki a fejében. – Hiszen még magadat is képtelen vagy rendbe hozni.

Érezte, hogy felmegy a vérnyomása, tekintetét nem tudta elszakítani a delejes pillantás erejétől.

– Tudom, mire vágysz. Segíts, és én segítek neked. Csak csináld azt, amit az ösztöneid parancsolnak!

Tétován a zúgó füléhez kapott, mire ép karjával véletlenül belekönyökölt egy érintőkijelzős képernyő közepébe. Valami láthatatlan áramkör megszakadt, minek következtében leállt egy számítógépes program. Kitört a káosz, a hulló elszabadult, a technikusok félelmükben az asztal alá bújtak, a tengerészgyalogosok, akiknek nem volt engedélyük éles lőszert használni, megzavarodtak. Összeviszsa kapkodtak a rendelkezésükre álló önvédelmi fegyverek közt. Egyikük stressz hatása alatt talán a plazmához nyúlt, ami még csak kísérleti stádiumban volt, és megsebezte vele a tomboló állat vaskos farkát. A csempepadlóra vér és megzselésedett testnedvek hullottak.

A professzor nem habozott. Steril gézt rántott elő a zsebéből, felitatta a cseppeket. Aztán felnézett, és nagy meglepéssel látta, hogy a súlyosan sebzett végtag

máris elkezd regenerálódni. A gyík mintha biccentett volna felé, aztán alakot váltott, átlényegült, majd eltűnt a jelenlévők káprázó szeme elől.

A projekt jól haladt. Mondhatni, reményen felül. Lassan, de biztosan apró ujjkezdemények is mutatkoztak meghosszabbodott alkarja végén. Nem is gondolta volna, hogy az újranovesztés ilyen szörnyen energiaigényes folyamat. Egymaga képes lett volna felzabálni a konyhaséf kínálatát, miután módszeresen kifosztotta a körzet összes ételautomatáját. Falánksága nem ismert határt, de a szemmel látható eredmények bizakodásra adtak okot. Már épp a könyök hiányzó ízülete kezdett kialakulni, amikor valami szokatlan dologra figyelt fel. A fenéke elkezdett elviselhetetlenül viszketni. Épp a keresztcsont felett, ahol valami csontkinövést tapintott a bőre alatt. Ülni is alig tudott tőle, mert az elváltozás szúró fájdalommal kísérve lassan áthatolt a bőrén, és önálló életre kelt, miközben nőtt és nőtt. Hamarosan le kellett cserélnie standard alsóneműjét, utána meg a támlás irodai széket hokedlire, hogy az egyre terjedelmesebb nyúlvány valahogy elférjen. Ahogy növekedett, úgy raktározott magában egyre több zsírsejtet, és minél vastagabbra hízott, annál több energiát követelt. Egy ideig még sikerült palástolnia a fehér laborköpeny alatt, de mikor a hossza elérte a másfél métert, már a vastag bőrszíjak sem segítettek. Külön megpróbáltatás volt egyensúlyban tartani a testét, és arra is figyelni, hogy le ne verje vele a polcokon sorakozó drága berendezést. Szégyenében magára zárta a labor superbiztos ajtaját, hogy nyugodtan próbáljon gondolkodni, csakhogy a minden lében kanál segédei nem hagyták annyiban a dolgot.

Most itt hasal a műtőasztalon, kollégája epidurálisan érzésteleníti. Az aneszteziológus szabadnapot kapott, narkózisra nincs szükség. Lassan már rutinműtétnek számít egy másfél méteres gyíkfarkok eltávolítása. Talán a portás is el tudná végezni, ha jobban megerőltetné magát.

Kedélyes párbeszédet folytat a jelen lévő műtősnővérrel, aki szóvá teszi, hogy mi a fenének hagyta megnőni ekkorára? Nem kellene az utolsó pillanatra hagyni a dolgot. Mintha csak a borbélynál folyna egy könnyed eszmecsere. A professzor szellemi képességeinek teljes tudatában van, nem érez fájdalmat. Szívesen asszisztál, ha arra kerül sor. Jobb kezével készségesen nyújtja a szikét, míg a baljában készenlétben tartja a törletet.